

El mirall i tu

La que de tant en tant s'estima una mica i deixa d'acotar el cap

Eva Armisen

T'hi mires i t'hi veus. Les veus.

La que, de petita, se sentia i se sabia desencaixada. La que es tancava al lavabo de l'escola a fer passar els minuts perquè l'hora del pati se li feia molt llarga. La que no s'agradava amb els cabells llargs, no s'agradava amb els cabells curts: no s'agradava. La que es va començar a agradar per la força del costum. La que va descobrir que els llibres la feien volar. La col·leccionista de tu rais: tu rai, que sempre caus dreta; tu rai, que te'n sortiràs. La que duia lentilles d'un sol ús. La que comprova que les ulleres graduades li tapin les ulleres de sota les parpelles. La que plora per qualsevol fotesa. La que, de tan espantada, no pot ni plorar. La que té por de no estar a l'altura. La que de tant en tant s'estima una mica i deixa d'acotar el cap. La que regala lleialtats abans d'hora i després se la fot. La que va per lliure.

La que guarda secrets en calaixos de la memòria. La que no sap dissimular. La que té una fòbia social diagnosticada i domesticada. La que cova menys remordiments dels que caldria per haver

fet coses que no explicarà ni morta. La que no sap ni vol dir mentides, que ja té el nas prou llarg. La que prefereix enviar cinc-cents catorze mails que fer una trucada. La que prova de somriure sense obrir la boca per amagar unes dents de color tetraciclina. La que riu d'acudits fets a mida, oblidant la grogor dental. La que sembla distant però en petit comitè no calla. La que quan viatja acaba tornant al mateix lloc. La que pagaria per trobar les paraules justes. La que escriu per pensar. La que voldria poder dir que diguin el que vulguin, i a mi què. La que ha après a distingir la gent que val la pena.

La que es mira al mirall i s'hi reconeix.

Eva Piquer